

ALLE INDLÆG, DER HAR VÆRET BRAGT I AVISEN, BLIVER BRAGT PÅ ARBEJDERENS HJEMMESIDE.

Deltag i debatten

Send dit indlæg til:

debat@arbejderen.dk

Arbejderen, Ryesgade 3F, 1. sal,
2200 København N

ARBEJDEREN MODTAGER GERNE KRONIKFORSLAG OG DEBATINDLÆG. EN KRONIK ER ENTEN PÅ MAX 5000 ELLER MAX 8000 ANSLAG (TEGN OG MELLEMRUM). LÆSERBREVE OG UDTALELSER MÅ HØJST VÆRE 3700 ANSLAG. VI FORBEHOLDER OS RET TIL AT FORKORTE.

Udenrigsminister Martin Lidegaard er en stor beundrer af medierne i Vesten – så stor, at hans projekt om at stække den russiske propaganda skal have dem som forbillede. Her ses han sammen med USA's udenrigsminister John Kerry.

commons.wikimedia.org

hvor avisen citerede talsmænd fra den amerikanske regering for krigens nødvendighed, og hvor Dich Cheney, Condoleezza Rice, Colin Powell og Donald Rumsfeld brugte avisens research om Iraks masseødelæggelsesvåben, som argument for at angribe landet.

Millers artikel gik verden rundt og blev vidt citeret i udenlandske medier. Jyllands-Posten tog på den baggrund for givet, at der er "beviser for irakiske forsøg på at konstruere atomvåben".

I den samme artikel henviser avisen til den daværende amerikanske præsident George Bush, der forlanger at "alle Saddams masseødelæggelsesvåben hurtigt tilintetgøres" – hvis noget skal tilintetgøres, må det i sagens natur eksistere.

HVOR VAR DEN KRITISKE JOURNALISTIK?

Som bekendt var der ingen masseødelæggelsesvåben i Irak. I det hele taget var den måde, de toneangivende amerikanske aviser New York Times og Washington Post dækkede optakten til og grundlaget for Irak-krigen i 2003 så katastrofal, at begge medier året efter så sig nødsaget til offentligt at undskylde. At de på skrift tog dette exceptionelle skridt kan virke rørende og som et tegn på selvindsig.

For de hundredtusindvis af irakere, der blev

slået ihjel som følge af George Bush, Tony Blair og Anders Fogh Rasmussens krig mod landet, kom undskyldningerne for sent.

Det drejer sig om irakere, hvis sidste boldværk mod Vestens aggression kunne have været kritisk journalistik, der havde bidt sig fast i selve krigsgrundlaget og på den måde måske kunne have forhindret, at danske, engelske og amerikanske regeringsledere i deres krigsiver fik så let spil over for deres befolkninger.

'UDBRYDERREPUBLIK'

At det vestlige mediasystem måske ikke helt fortjener Martin Lidegaards tillid, viser desuden et eksempel fra 2008, som kan siges at være prologen til den nuværende konfrontation mellem Rusland og EU/USA. I august det år besluttede den daværende georgiske præsident og Vestens tætte allierede Mikhail Saakasjvili at angribe Sydossetien for at bringe det de facto selvstændige land under Georgiens kontrol.

Vestlige medier refererer konsekvent til Sydossetien som en 'udbryderrepublik' – brugen af ordet er et klart tegn på, hvilken side man indtager i konflikten mellem de to parter og er ret nedsettende.

Især når man har in mente, at sydossetierne har eget sprog og kultur og ikke ønsker at have noget med Georgien at gøre på grund

af skiftende georgiske regerings aggressive og fejlslagne politik mod dem siden Sovjetunionens opløsning. En omstændighed, der ikke forhindrer de mest indflydelsesrige vestlige medier i blot at efterplapre EU-udenrigshefer og Nato-generalsekretærens på ingen måde selvindlysende krav om »Georgiens territoriale integritet«.

For de tusindvis af irakere, der blev slået ihjel som følge af krigen mod landet, kom undskyldningerne for sent.

Saakasjvilis styrker begyndte at bombe Sydossetiens hovedstad Tskhinval den 7. august 2008. Udover flere civile kostede angrebet også nogle russiske soldater livet, der var udstationeret for at holde de to parter fra hinanden.

Alligevel var tendensen i vestlige medier at spinde begivenhederne ind i en David-Goliatfortælling om en russisk aggressor, der havde udset sig demokrati-begeistrede og sagesløse Georgien som offer for rå og helt ubegrundet magtudøvelse.

Da denne fremstilling efter nogle dage faldt fra hinanden, kunne man spore et skift i den måde konflikten blev beskrevet på.

Nu var der tale om en fælde, som Rusland havde lokket den ellers fredselkende georgiske regering i – en udlægning som Politiken-journalisterne Vibeke Sperling og Anders Jerichow fandt sandsynlig: Rusland "skabte en fælde for Georgiens præsident og lod ham falde i den, så de russiske soldater kunne komme til i Sydossetien og Abkhasien og videre ind i Georgien derfra," ifølge Jerichow. Sperlings artikel fra den 16. august 2008 havde slet og ret overskriften "Georgien gik lige i fælden".

Den form for journalistik bidrager til at opretholde fjendebilledet af Vestens modstandere. Med de "fakta", som den danske udenrigsminister nu efterlyser, når han langer ud efter russisk propaganda, har den slags dækning dog ikke så meget at gøre. Så måske kan Martin Lidegaard også skele lidt til vestlig propaganda, når han dyrker sin nye interesse for mediekritik. Det burde der vel ikke være noget i vejen for?